

Danielin kirja - Numero sata

Jatkuva kamppailu vanhurskauttamisesta uskon kautta: historiallinen analyysi luopumuksesta protestantismissa

Jeff Pippenger
2024-02-29

Vanhinten Jonesin ja Waggonerin vuonna 1888 ilmenneen kapinan yhteydessä tuoma sanoma oli sanoma vanhurskauttamisesta uskon kautta totisessa merkityksessään. Luopunut protestanttisuus väittää, että Kristuksen kuoleman ristillä tarjoama vanhurskautus peittää ihmisen hänen synneissään, mutta että Hänen verensä ei tosiasiallisesti poista hänen syntejään. Tämä väärä oppi siirtää synnin poistamisen toiseen tulemiseen, jolloin syntiset muka silloin taianomaisesti muutetaan. Luopunut protestanttisuus ja virallisesti vuodesta 1957 lähtien laodikealainen adventismi väittävät, että Kristus on yksinomaan meidän Sijaisemme, mutta ei meidän Esikuvamme. Vuotta ennen vuotta 1888 sisar White kirjoitti seuraavan.

“‘Uuden sydämen minä annan teille, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne.’ Uskon koko sydämestäni, että Jumalan Henkeä vedetään pois maailmasta, ja ne, joilla on ollut suuri valo ja suuret tilaisuudet eivätkä he ole käyttäneet niitä hyväkseen, jäävät ensimmäisinä hylätyiksi. He ovat murehduttaneet Jumalan Hengen pois. Saatanan nykyisen toiminnan sydämiin sekä seurakuntiin ja kansakuntiin vaikuttamisessa tulisi havahduttaa jokainen profetian tutkija. Loppu on lähellä. Nouskoot seurakuntamme. Tulkoon Jumalan kääntävä voima koetuksi yksityisten jäsenten sydämessä, ja silloin me näemme Jumalan Hengen syvän liikkeen. Pelkkä synnin anteeksiantamus ei ole Jeesuksen kuoleman ainoa tulos. Hän teki äärettömän uhrin ei ainoastaan sitä varten, että synti poistettaisiin, vaan että ihmisluonto ennallistettaisiin, uudelleen kaunistettaisiin, raunioistaan jälleen rakennettaisiin ja tehtäisiin soveliaaksi Jumalan läsnäololle....”

”Kristus on ne tikkaat, jotka Jaakob näki ja joiden alaosa lepäsi maan päällä ja joiden ylimmät askelmat ulottuivat korkeimpaan taivaaseen. Tämä osoittaa pelastuksen määrätyn tien. Meidän on noustava näiden tikkaiden askelma askelmalta. Jos kukaan meistä lopulta pelastuu, se tapahtuu siten, että pidämme Jeesuksesta kiinni niin kuin tikkaiden askelmista. Kristus on tehty uskovalle viisaudeksi ja vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.... ”

”Jotkut, jotka luulevat seisovansa lujina, koska heillä on totuus, kokevat kauheita lankeemuksia; mutta heillä ei ole sitä niin kuin se on Jeesuksessa. Hetken huolimattomuus saattaa syöstä sielun korjaamattomaan perikatoon. Yksi synti johtaa toiseen, ja toinen valmistaa tietä kolmannelle ja niin edelleen. Meidän tulee Jumalan uskollisina sanansaattajina lakkaamatta anoa Häneltä, että hänen voimansa varjेलisi meidät. Jos poikkeamme velvollisuudesta yhden ainoan tuuman verran, olemme vaarassa jatkaa synnin tietä, joka päättyy kadotukseen. Jokaiselle meistä on toivoa, mutta vain yhdellä tavalla — kiinnittämällä itsemme Kristukseen ja ponnistelemalla kaikin voimin saavuttaaksemme hänen luonteensa täydellisyyden.

Tämä siirappinen uskonto, joka suhtautuu syntiin kevyesti ja alati viipyy Jumalan rakkaudessa syntistä kohtaan, rohkaisee syntistä uskomaan, että Jumala pelastaa hänet, vaikka hän yhä jatkaa synnissä ja tietää sen synniksi. Näin tekevät monet niistä, jotka tunnustautuvat uskovansa nykyhetken totuuteen. Totuus pidetään erillään heidän elämästään, ja siitä syystä sillä ei ole enempää voimaa vakuuttaa sielua synnistä ja käännättää sitä. Jokainen hermo, henki ja lihas on ponnistettava äärimmilleen, jotta maailma, sen tavat, sen käytännöt ja sen muotivirtaukset voitaisiin jättää...

"Jos hylkääte synnin ja harjoitate elävää uskoa, taivaan siunausten rikkaudet ovat teidän."
Selected Messages, kirja 3, 155.

Luopuneen protestantismin väärä ”kiltti-kiltti uskonto” vahvistettiin viralliseksi opiksi adventismin neljännen sukupolven alussa vuonna 1957. Se esitti vanhurskauttamisesta määritelmän, joka ”rohkaisee syntistä uskomaan, että Jumala pelastaa hänet samalla kun hän jatkaa synnissä”. Risti opettaa, että ”synnin anteeksianto ei ole Jeesuksen kuoleman ainoa seuraus”, sillä ”Hän antoi äärettömän uhrin ei ainoastaan sitä varten, että synti poistettaisiin, vaan että ihmisluonto palautettaisiin, uudelleenkaunistettaisiin, rakennettaisiin uudelleen sen raunioista ja tehtäisiin soveliaaksi Jumalan läsnäoloon.”

Vuoden 1957 kapina osoittaa, että kapinan siemen, joka kylvettiin vuonna 1863 ja joka sitten versoï vuonna 1888 ja jota tämän jälkeen kasteltiin väärennetyllä sanomalla, jota edusti vuonna 1919 julkaistu kirja (The Doctrine of Christ), oli lopulta tuottanut hedelmän avoimena julistuksena, että alkuperäinen ”vanhurskaan usko”, jota Habakukin kaksi taulua edustivat, oli nyt poistettu ja korvattu turmeltuneella määritelmällä ”vanhurskauttamisesta uskon kautta”, joka vallitsee luopioituneessa protestantismissa. Tottelematon profeetta Juudasta oli palannut pilkkaajien kokoukseen ja syönyt Beetelin valheellisen profeetan kanssa.

உருஷியே ஸ்ಭகைக்கு உரிய செய்தி 1856 ஆம் ஆண்டில் மதலில் மில்லரைட் இயக்கத்தாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; பின்னர் 1888 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் லாவோதிக்கயே சபைக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆனால் அத ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நிராகரிக்கப்பட்டது. சிஸ்டர் வடை அவர்களின்படி, லாவோதிக்கயோவிற்கான செய்தியும் விசுவாசத்தினால் நீதிகரிக்கப்படாதல் என்ற செய்தியும் ஆகியிருந்த ஜோன்ஸ் மற்றும் வாக்னர் அவர்களின் அந்தச் செய்தி, அதை நிராகரித்தக் கொண்டிருந்த கலகக்காரர்களே உண்மையில் பழயை அடையாளக் கற்களைப் பாதகாத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற மன்னண்ணத்தின் கீழ் நிராகரிக்கப்பட்டது! அவர்கள் பாதகாத்துக் கொண்டிருந்த அந்த அடையாளக் கற்கள், அவர்களது சொந்த மனிதக் கட்டமானமான, மணலின் மலே கட்டப்பட்ட ஒரு அஸ்திவாரமே ஆகும்.

“Uskosta vanhurskauttamisen” sanoma, jonka Jones ja Waggoner esittivät vuonna 1888, sisälsi todellisen evankeliumin tosiasiain, joka osoittaa, että ne, jotka vanhurskautetaan, myös pyhitetään. Se korosti, että vanhurskautetuksi tuleminen merkitsi sitä, että ihminen “todellisesti” tehdään pyhäksi, eikä vain sitä, että hänet oikeudellisesti “julistetaan” pyhäksi. Jonesin ja Waggonerin sanoma, jonka sisar White ilmaisi esittäneensä jo vuosia ennen vuoden 1888 kapinaa, osoittaa, että

kun vanhurskautus luetaan hyväksi, pyhitys annetaan samanaikaisesti.

Se ei voi olla toisin, sillä sekä vanhurskauttaminen että pyhitys tapahtuvat Pyhän Hengen läsnäolon kautta uskovassa. Vanhurskauttaminen ja pyhitys ovat yksinkertaisesti kaksi sanaa, jotka kuvaavat yhden työn kahta osatekijää; tämän työn Pyhän Hengen läsnäolo saa aikaan uskovassa.

Juuri sen Mooseksen sanoman, jonka Koorahin kapinalliset hylkäsivät, hylättiin jälleen vuonna 1856, sitten jälleen vuonna 1888, ja lopulta se vahvistettiin julkisesti laodikealaisen adventismin pelastusopiksi vuonna 1957. Jatkuva kapina väsytti Jumalaa, sillä kansa sanoi: ”Jokainen, joka tekee pahaa, on hyvä Herran silmissä, ja heihin hän mielistyy”; tai: ”Missä on tuomion Jumala?”

He sanoivat: ”Ne, jotka tekevät syntiä, vanhurskautetaan Kristuksen verellä, ja Jumala mielistyy heihin, vaikka he edelleen jatkavat synnissä.” Tämä on se hengellinen petos, jota Laodikealle annettu sanoma (tuomittu kansa) edustaa, sillä huolimatta siitä, että Kristus luonnehtii laodikealaisia ”viheliäisiksi ja kurjiksi ja köyhiksi ja sokeiksi ja alastomiksi”, he uskovat olevansa ”rikkaita ja rikastuneita eivätkä mitään tarvitsevia”. Ja siinä tilassa he ovat todellisuudessa aivan lähellä joutua sylkäistyiksi pois Herran suusta.

Milleriläisen historian uskolliset, jotka olivat kestäneet ensimmäisen pettymyksen kokemuksen vuonna 1844, kuten Jeremiaa kuvaa luvussa viisitoista, jakeissa viisitoista–kaksikymmentäyksi, temppelin uskollisina rakentajina, joille oli luvattu, että jos he eivät palaisi ”pilkkajain seuraan”, heistä tulisi Jumalan ”suu”, palasivat ”pilkkajain seuraan” (jota edustaa Beetelin valheprofeetta) ja muuttuivat laodikealaisiksi, Jumalan suusta pois sylkemisen partaalle, eivätkä he sitä tiedä.

Laodikealaisen adventismin tila 11. syyskuuta 2001 esitettiin esikuvallisesti protestanttien tilassa 11. elokuuta 1840. Näitä kahta historiaa esikuvallisesti kinastelevien juutalaisten tila, kun Pyhä Henki laskeutui Kristuksen kasteessa. Kussakin näistä kolmesta historiasta entinen valittu kansa jätettiin, ja jätetään nytkin, syrjään. Liiton Sanansaattajan oli Johannes Kastajan aikana määrä astua liittoon niiden kanssa, jotka Pietari määritteli ”valituksi sukupolveksi”.

Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valoonsa; te, jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa; te, jotka ette olleet saaneet laupeutta, mutta nyt olette saaneet laupeuden. 1. Piet. 2:9, 10.

Pietari osoitti oman aikakautensa uuden valitun kansan, joka tuolloin oli kristillinen seurakunta. Heidät oli valittu ”valituksi sukupolveksi” aikana, jolloin sekä Kristus että Johannes Kastaja nimittivät entistä valittua kansaa kyiden sukupolveksi.

Te kyykäärmeitten sikiö, kuinka te voisitte pahaa ollessanne puhua hyvää? Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. Matteus 12:34.

Syrjään sivuutettu sukupolvi on ”kyykäärmeitten sukupolvi”, mikä on Saatanan vertauskuva — raamatullisen profetian matelijan. Syrjään sivuutettu sukupolvi oli täyttänyt koetusaikansa maljan, ja neljän sukupolven kuluessa he olivat vakiintuneet kyykäärmeen luonteeseen. He olivat kehittäneet porton otsan. Tästä syystä Hesekieli kahdeksannen luvun kaksikymmentäviisi

vanhinta miestä ovat valmiit kumartamaan aurinkoa. He olivat muodostaneet paaviuden luonteen.

”Kolmannen enkelin sanoma on lähetetty maailmaan varoittamaan ihmisiä ottamasta pedon tai sen kuvan merkkiä otsaansa tai käteensä. Tämän merkin vastaanottaminen merkitsee sitä, että tullaan samaan ratkaisuun kuin peto on tehnyt ja kannatetaan samoja ajatuksia, suoranaudessa vastakohdassa Jumalan Sanalle.” Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Pedon merkki on synnin ihmisen merkki, ja tämä synnin ihminen on Rooman paavi, Saatanan maallinen edustaja. Tulla samaan mieleen kuin peto merkitsee tulla samaan mieleen kuin Saatanan, jota vertauskuvallisesti kuvataan kyykäärmeenä.

”Saavuttaakseen maallista hyötyä ja kunniaa kirkko johdettiin etsimään maan suurmiesten suosiota ja tukea; ja näin hylättyään Kristuksen se taivutettiin osoittamaan alamaisuutta Saatanan edustajalle — Rooman piispalle.” Suuri taistelu, s. 50.

Entisen valitun kansan viimeisessä sukupolvessa heidän luonteensa heijastaa Saatanan luonnetta. ”Valittu sukupolvi”, joka menneinä aikoina ei ollut Jumalan kansa, tulee valituksi koettelemisen, puhdistamisen ja perkaamisen kautta. Ne, jotka läpäisevät koettelemisen prosessin, valitaan olemaan liittosuhteessa Jumalan kanssa. Herra solmi liiton kristillisen seurakunnan kanssa, sitten jälleen milleriläisen adventismin kanssa, ja niin Hän tekee jälleen sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kanssa.

Kun Herra tekee liiton vastavalitun Jumalan kansan kanssa (joka entisinä aikoina ei ollut Jumalan kansa), Hän tulee heidän luokseen Liiton Sanansaattajana. Kussakin niistä kolmesta historiasta, jotka täyttävät Malakian kolmannen luvun, on sanansaattaja, joka valmistaa tien Liiton Sanansaattajalle. Ensimmäinen sanansaattaja oli Johannes Kastaja, joka oli toisen ja kolmannen sanansaattajan esikuva. Toinen sanansaattaja oli William Miller. Yhdessä Johannes Kastajan ja William Millerin profeettalliset tunnusmerkit vahvistavat sen sanansaattajan tunnusmerkit, joka valmistaa tien Liiton Sanansaattajalle tulemaan ja tekemään liiton sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kanssa.

Nuo trinitari care pregătesc calea pentru Hristos, care este Solul legământului, spre a veni deodată la templul Său, ilustrează o lucrare care este împlinită în timpul judecății de cercetare, care se încheie odată cu judecata executivă.

”Tämän maan historian viimeisinä päivinä Jumalan liitto hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa on uudistettava. ”Sinä päivänä minä teen heidän hyväksensä liiton metsän eläinten kanssa ja taivaan lintujen kanssa ja maan matelijain kanssa; ja minä särjen jousen ja miekan ja sodan pois maasta ja annan heidän levätä turvallisesti. Ja minä kihlaan sinut itselleni iankaikkisesti; minä kihlaan sinut itselleni vanhurskaudessa ja oikeudessa, armossa ja laupeudessa. Minä kihlaan sinut itselleni uskollisuudessa, ja sinä olet tunteva Herran.”

“Ja sinä päivänä tapahtuu, minä vastaan, sanoo Herra, minä vastaan taivaille, ja ne vastaavat maalle; ja maa vastaa viljalle ja viinille ja öljylle; ja ne vastaavat Jisreelille. Ja minä kylvän hänet itselleni maahan; ja minä armahdan sitä, joka ei ollut saanut armoa; ja minä sanon niille, jotka eivät olleet minun kansani: Sinä olet minun kansani; ja he sanovat: Sinä olet minun

Jumalani.' Hoos. 2:14–23.”

”Sinä päivänä... Israelin jäännös ja Jaakobin huoneen pelastuneet... turvautuvat totuudessa Herraan, Israelin Pyhään.” Jesaja 10:20. ”Jokaisesta kansasta ja sukukunnasta ja kielestä ja kansanheimosta” on oleva niitä, jotka iloisesti vastaavat sanomaan: ”Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.” He kääntyvät pois jokaisesta epäjumalasta, joka sitoo heidät tähän maahan, ja ”kumartavat häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet”. He vapautuvat kaikista kietovista siteistä ja seisovat maailman edessä Jumalan armon muistomerkkeinä. Kuuliaisina jokaiselle jumalalliselle vaatimukselle enkelit ja ihmiset tunnistavat heidät niiksi, ”jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon”. Ilmestys 14:6–7, 12.

“Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin kyntäjä saavuttaa leikkaajan ja rypäleiden polkija siemenen kylväjän; ja vuoret tihkuvat makeaa viiniä, ja kaikki kukkulat sulavat. Ja minä käännän kansani Israelin vankeuden, ja he rakentavat autiot kaupungit ja asuvat niissä; he istuttavat viinitarhoja ja juovat niiden viiniä; he tekevät myös puutarhoja ja syövät niiden hedelmää. Ja minä istutan heidät omaan maahansa, eikä heitä enää revitä irti maastansa, jonka minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi. Aamos 9:13–15.” Review and Herald, 26. helmikuuta 1914.

Malakian kolmas luku täyttyi Kristuksen aikana ja milleriittien aikana, ja nämä kaksi historianvaihetta osoittavat sen täyttymyksen viimeisinä päivinä. Sisaret White yhdistää Malakian kolmannen luvun täyttymyksen Kristuksen työhön temppelin puhdistamisessa.

Puhdistessaan temppelin maailman ostajista ja myyjistä Jeesus julisti tehtävänsä puhdistaa sydän synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista, pahoista tottumuksista, jotka turmelevat sielun. Malakia 3:1–3 siteerattuna.” Aikakausten Toivo, 161.

Kristuksen suorittama temppelin puhdistaminen kuvasi Hänen työtään katuvaan syntisen sydämen puhdistamiseksi. Ihmisten keskuudessa suorittamansa palvelutyön aikana Hän puhdisti maallisen temppelin kahdesti.

Profeetta sanoo: ”Minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon, ja siitä on tullut riivaajien asumus” (Ilmestys 18:1, 2). Tämä on sama sanoma, jonka toinen enkeli julisti. Babylon on kukistunut, ”sillä hän on juottanut kaikille kansoille haureutensa vihan viiniä” (Ilmestys 14:8). Mitä tuo viini on?—Hänen väärät oppinsa. Hän on antanut maailmalle väärän sapatin neljännen käskyn sapatin sijasta, ja on toistanut sen valheen, jonka Saatana ensimmäiseksi puhui Eevalle Eedenissä — sielun luonnollisen kuolemattomuuden. Monia samankaltaisia eksytyksiä hän on levittänyt laajalti, ”opettaen oppeina ihmisten käskyjä” (Matteus 15:9).

”Kun Jeesus aloitti julkisen toimintansa, Hän puhdisti temppelin sen pyhyyttä häpäisevästä saastutuksesta. Hänen toimintansa viimeisiin tekoihin kuului temppelin toinen puhdistus. Samoin maailman varoittamisen viimeisessä työssä seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma kuuluu: ’Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, koska hän haureutensa vihan viinillä on juottanut kaikki kansat’ (Ilmestys 14:8). Ja kolmannen enkelin

sanoman voimallisessa huudossa kuuluu taivaasta ääni, joka sanoo: 'Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ettekä saisi osanne hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä' (Ilmestys 18:4, 5)." Selected Messages, kirja 2, 118.

Malakian kolmannen luvun täyttymyksessä Johannes Kastaja oli se sanansaattaja, joka valmisti tietä Jeesukselle, jotta tämä Liiton Sanansaattajana äkisti tulisi temppeliinsä ja puhdistaisi sen kahdesti. Kolmen ja puolen vuoden palvelutyönsä aikana Hän puhdisti temppelin palvelutyönsä alussa ja lopussa, osoittaen näin, että puhdistustyöllä on alku, joka edustaa loppua. Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla, ja sopusoinnussa työnsä kanssa Alfa ja Omega Hän kolmen ja puolen vuoden aikana aloitti ja päätti temppelin puhdistamiseen.

Kolmen ja puolen vuoden päättyessä Hän vuodatti veren, joka vahvisti liiton, täyttäen Danielin yhdeksännen luvun ennustuksen siitä, että Hän vahvistaisi liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi, jonka keskellä Hänet leikattaisiin pois.

Ja kuudenkymmenen kahden viikon kuluttua Messias hävitetään, eikä hänen tähtensä; ja tulevan ruhtinaan kansa hävittää kaupungin ja pyhäkön, ja sen loppu tulee kuin tulva, ja sodan loppuun asti hävitykset ovat säädetyt. Ja hän vahvistaa liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi; ja viikon puolivälissä hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin, ja kauhistusten levittämisen tähden hän tekee sen autioksi aina täyttymykseen asti, ja se, mikä on säädetty, vuodatetaan aution yli. Daniel 9:26, 27.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Sivu sivun jälkeen voitaisiin kirjoittaa näistä asioista. Kokonaiset konferenssit ovat käymässä hapatetuiksi samoilla vääristyneillä periaatteilla. "Sillä sen rikkaat miehet ovat täynnä väkivaltaa, ja sen asukkaat ovat puhuneet valhetta, ja heidän kielensä on petollinen heidän suussaan." Herra on toimiva puhdistukseen seurakuntansa. Minä sanon teille totuudessa: Herra on aikeissa kääntää ja kumota niissä laitoksissa, joita kutsutaan hänen nimellään.

En voi sanoa, kuinka pian tämä puhdistusprosessi alkaa, mutta sitä ei lykätä kauaksi. Hän, jonka viskin on hänen kädessään, puhdistaa temppelinä sen moraalisesta saastasta. Hän perkaa puimatantereensa perusteellisesti. Jumalalla on riita-asia kaikkien niiden kanssa, jotka harjoittavat vähäisintäkään vääryyttä; sillä niin tehdessään he hylkäävät Jumalan arvovalan ja saattavat vaaralle alttiiksi osallisuutensa sovitukseseen, siihen lunastukseen, jonka Kristus on ottanut tehtäväkseen jokaisen Aadamin pojan ja tyttären puolesta. Kannattaako kulkea tietä, joka on Jumalalle kauhistus? Kannattaako panna suitsutusastioihinne vierasta tulta uhrataksenne sitä Jumalan edessä ja sanoa, ettei sillä ole mitään merkitystä?

"Ei ole ollut Jumalan järjestyksen mukaista keskittää niin paljon Battle Creekiin. Nyt vallitsee sellainen tila, joka esitettiin minulle varoituksena. Sydämeni on sairas tämän esityksen tähden. Herra antoi varoituksia estääkseen tämän moraalialueen turmelevan asiantilan, mutta niitä ei ole otettu vaarin. 'Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se enää kelpaa mihinkään, vaan se heitetään pois ja ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa.'" "

“Vetoon veljiini, että he heräisivät. Ellei muutos tapahdu pian, minun täytyy esittää tosiasiat kansalle; sillä tämän asiantilan täytyy muuttua; kääntymättömät miehet eivät enää saa olla johtajina ja hallituksen jäseninä näin tärkeässä ja pyhässä työssä. Daavidin kanssa meidän on pakko sanoa: ‘On aika sinun, Herra, toimia, sillä he ovat tehneet tyhjäksi sinun lakisi.’” Special Testimonies, 30, 31.